

Een

'Je kunt mij niet verslaan. Dit keer zul je verliezen, Ever. Het is onmogelijk. Je kunt het gewoon niet. Waarom zou je het nog proberen?'

Ik kijk haar aan met toegeknepen ogen en bestudeer haar gezicht – de fijne, bleke gelaatstreken, haar donkere haar en de duistere, met haat gevulde blik waarin elk lichtpuntje ontbreekt.

Met opeengeklemden kaken antwoord ik beheerst en op lage toon: 'Wees daar maar niet te zeker van. Je bent veel te overtuigd van je eigen kunnen. Sterker nog, volgens mij overschat je jezelf. Dat weet ik wel honderd procent zeker.'

Ze lacht, hard, spottend en het geluid eechoot door de grote, lege ruimte. Het weerkaatst tegen de houten planken van de vloer en de kale, witte muren. De leegte moet me bang maken, of op zijn minst intimideren en me van mijn stuk brengen.

Dat is niet zo.

Dat gaat ook niet gebeuren.

Ik ben veel te geconcentreerd.

Al mijn energie richt ik op één enkel punt, tot er verder niets overblijft behalve ik, mijn opgeheven, gebalde vuist en Havens derde chakra. Het chakra van de zonnevlucht, het centrum van woede, angst, haat en de neiging te veel waarde te hechten aan

macht, erkenning en wraak.

Mijn blik is gefocust alsof ik door het vizier van een geweer kijk – naar die plek midden op haar in leer gehulde lichaam.

Ik weet dat één vlugge, goed gemikte stoot voldoende is. Dan is Haven verleden tijd.

Niet meer dan een waarschuwend verhaal over wat macht met iemand kan doen.

Verdwenen.

In een ogenblik.

Er zal niets van haar overblijven behalve een paar zwarte stiletto laarzen en een klein hoopje stof – het enige bewijs dat ze hier was.

Ik heb nooit gewild dat het zover zou komen. Ik heb geprobeerd met haar te praten, het uit te leggen, haar over te halen helder na te denken en samen tot een oplossing te komen. We hadden een deal kunnen sluiten, maar ze weigerde en wilde niet opgeven.

Ze weigerde toe te geven.

Ze weigerde haar misplaatste wraakzucht naast zich neer te leggen.

Nu heb ik geen keus meer: het is doden of gedood worden.

Ik weet nu al hoe dit afloopt.

‘Je bent veel te zwak.’ Ze draait om me heen en beweegt langzaam, behoedzaam, en haar blik laat me geen moment los. De stilettohakken van haar laarzen klikken luid op de vloer. ‘Je kunt me niet aan. Dat was altijd al zo en dat zal altijd zo blijven.’ Ze blijft staan, zet haar handen in haar zij en houdt haar hoofd schuin. Een paar strengen van haar golvende, donkere haren vallen over haar schouder naar voren en reiken tot aan haar middel. ‘Je had me maanden geleden kunnen laten sterven. Die kans heb je gehad. Maar jij besloot me de onsterfelijkheidsdrank te geven. En nu heb je daar spijt van? Omdat je het niet eens bent met hoe ik me gedraag?’ Ze wacht even en rolt geërgerd met haar ogen. ‘Dat is dan pech. Het is je eigen schuld. Jij hebt me zo gemaakt. Ik bedoel, wie maakt nou haar eigen creatie dood?’

‘Ik heb je onsterfelijk gemaakt, maar de rest heb je zelf gedaan.’ Het klinkt vastberaden, feitelijk en geforceerd tussen opeenge-

klemde kaken door, ook al heeft Damen me nog zo gewaarschuwd mijn mond te houden, geconcentreerd te blijven en hier snel en netjes mee af te rekenen. Ik moet geen onnodige discussies met haar aangaan.

Bewaar je spijt voor later, zei hij.

Maar het feit dat we nu tegenover elkaar staan, bewijst dat er geen 'later' is wat Haven betreft. Het is veel te ver gegaan, maar toch wil ik tot haar doordringen, haar bereiken, voor het echt te laat is.

'We hoeven dit niet te doen.' Ik kijk haar strak aan en hoop haar te overtuigen. 'We kunnen dit afblazen en ermee stoppen. Het hoeft niet verder te gaan dan dit.'

'Ha, dat zou je wel willen!' zingt ze vrolijk en spottend. 'Ik zie het in je ogen. Je kunt het gewoon niet. Ook al geloof je er nog zo heilig in dat ik niet beter verdien en probeer je nog zo hard om jezelf daarvan te overtuigen – je bent gewoon een watje. Waarom zou het dit keer anders zijn?'

Omdat je nu levensgevaarlijk bent – niet alleen voor jezelf, maar voor iedereen om je heen, denk ik. Dit keer is het anders – alles is anders. Daar kom je zo achter..

Ik bal mijn vuisten zo hard dat mijn knokkels wit worden. Zo vlug als ik kan centreer ik mezelf, probeer ik mijn evenwicht te vinden en het licht in mij aan te vullen, zoals Ava me geleerd heeft. Ondertussen houd ik mijn hand laag en gevechtsklaar, mijn blik op haar gericht en mijn hoofd leeg van alle gedachten, mijn gezicht onleesbaar. Dat heeft Damen me aangeraden.

Het belangrijkste is dat je niets laat merken, legde hij me uit. Je moet vlug bewegen, doelbewust. Doe wat je moet doen voor ze het ziet aankomen – zodat ze zich niet realiseert wat er gebeurt tot het ruimschoots te laat is. Tegen die tijd is haar lichaam niet meer dan een hoopje stof en is haar ziel al onderweg naar die kille, eenzame plek. Zorg dat ze totaal geen kans krijgt om iets te doen of zich te verzetten.

Die les heeft hij lang geleden geleerd tijdens gevechten waarvan ik nooit had gedacht dat die symbool zouden staan voor mijn leven.

Damen heeft me nog zo gewaarschuwd, maar ik kan mijn verontschuldigen niet voor me houden. De woorden ‘vergeef me’ stralen rechtstreeks uit mijn gedachten naar haar toe. Ik zie haar reageren in een flits van medelijden. Heel eventjes verzacht haar blik, maar dan verschijnt de gebruikelijke combinatie van haat en minachting weer.

Ze tilt haar vuist op en mikt – maar ze is te laat. Mijn hand zwaait al door de lucht naar voren, vol kracht. Ik ram mijn vuist tegen haar navel en smijt haar naar achteren. Ze tolt en zakt in elkaar, op weg naar die oneindige leegte.

Schaduwland.

De eeuwige rustplaats voor verloren zielen.

Ik hoor mezelf naar adem snakken als ik zie hoe snel ze vergaat tot stof. Ze stort zo snel in dat het moeilijk te geloven is dat ze ooit uit tastbare materie bestond.

Mijn maag draait zich om, mijn hart bonst als een razende en mijn keel is zo droog dat ik niets kan uitbrengen. Mijn lijf reageert alsof deze gebeurtenis – de gruweldaad die ik zojuist heb begaan – niet alleen maar nagespeeld is, maar de afschuwelijke waarheid.

‘Je hebt het goed gedaan. In één keer raak, precies in de roos,’ zegt Damen, die in een oogwenk vanaf de andere kant van de kamer bij me komt staan. Hij slaat zijn armen om me heen en houdt me stevig vast. Zachtjes fluistert hij verder in mijn oor. ‘Toch moet je er serieus over nadenken die verontschuldiging achterwege te laten tot ze is verdwenen. Geloof me, ik weet dat je je schuldig voelt, Ever, en dat kan ik je niet kwalijk nemen. Maar we hebben het hierover gehad. In dit scenario is het eenvoudig: jij of zij. Een van jullie overleeft dit. En als het jou niet uitmaakt, dan heb ik liever dat jij dat bent.’ Hij laat zijn vingertopje langs mijn wang gaan en stopt een losgeraakte pluk van mijn lange, blonde haar achter mijn oor. ‘Je kunt het je niet veroorloven haar op die manier te waarschuwen. Dus alsjeblieft, bewaar je schuldgevoelens tot na afloop, oké?’

Nog steeds buiten adem knik ik en ik maak me los. Over mijn schouder zie ik het hoopje zwart leer en kant nog op de grond liggen. Dat is alles wat er overgebleven is van de Haven die ik heb

gemanifesteerd. Ik knipper en laat alles verdwijnen.

Ik beweeg mijn hoofd opzij om mijn spieren te rekken en schud mijn armen, handen en benen. Dat kan zijn om stoom af te blazen, of als voorbereiding. Damen interpreteert het als die laatste optie en glimlacht. 'Klaar voor een tweede ronde?'

Ik kijk hem aan en schud mijn hoofd. Vandaag heb ik wel genoeg gehad. Zo leuk is het niet, om te doen alsof je de zieloze, spookachtige incarnatie van je ex-beste vriendin vermoordt.

Het is de laatste dag van de zomer en dus ook de laatste dag vol vrijheid. Die kunnen we wel op een betere manier doorbrengen.

Ik staar naar de halflange, golvende donkere haren die over Damens voorhoofd vallen en voor zijn stralende, bruine ogen hangen. Vervolgens naar het botje van zijn neus, de lijnen van zijn jukbeenderen en de zachte rondingen van zijn lippen, waarnaar ik lang genoeg kijk om me te herinneren hoe fijn ze aanvoelen, op de mijne gedrukt.

'Kom, we gaan naar het paviljoen.' Ik kijk hem hoopvol aan en laat mijn ogen dan gaan over zijn eenvoudige zwarte T-shirt, het zijden koord met daaraan de verzameling kristallen die hij onder zijn shirt verbergt, en verder omlaag naar de verschoten spijkerbroek en de bruine rubberen sandalen aan zijn voeten. 'Tijd voor wat plezier,' zeg ik met nadruk, voor ik mijn ogen sluit en een nieuwe outfit laat verschijnen voor mezelf. Mijn T-shirt, korte broek en sportschoenen voor de training maken plaats voor een kopie van een van de mooiste, laag uitgesneden jurken met korsetlijfje die ik soms droeg als mijn Parijse incarnatie.

Aan Damens dromerige blik kan ik zien dat ik mijn zin krijg. De aantrekkingskracht van het paviljoen is zelfs voor hem te sterk.

Het is namelijk de enige plek waar we elkaar kunnen aanraken zonder tussenkomst van het beschermende laagje energie. Op die plek mogen onze huid en ons DNA elkaar wel raken, zonder dat Damens ziel meteen gevaar loopt.

Het is de enige plek waarnaar we kunnen ontsnappen, een dimensie zonder alle gevaren van deze wereld.

Ik zit er niet meer zo mee dat we met die beperking moeten le-

ven. Ik stoor me er niet meer zo aan nu ik weet dat het een gevolg is van de juiste keus – de enige keus die ik had. Doordat ik Damen heb laten drinken van Romans elixir, is hij nu nog steeds bij me. Dat heeft hem gered van een eeuwig bestaan in Schaduwland. Daarom ben ik al tevreden met elke vorm die zijn aanraking toevallig aanneemt.

Maar ja, nu we een plek hebben waar het nog beter aanvoelt dan hier, wil ik daar dolgraag naartoe. Als het kan nu meteen.

‘Moet je niet nog extra trainen? Morgen begint het nieuwe schooljaar en ik wil niet dat ze je overvalt,’ brengt hij naar voren – duidelijk in tweestrijd tussen doen wat juist en verstandig is en meegaan naar het paviljoen, ook al zie ik dat de laatste optie het wint. ‘We weten niet wat zij van plan is, dus moeten we op het ergste voorbereid zijn. Bovendien zijn we nog niet eens toegekomen aan tai chi en dat lijkt me wel belangrijk. Het zal je verbazen hoe het je helpt je energie in evenwicht te brengen en haar weer op te laden...’

‘Weet je wat ook helpt mijn energie weer op te laden?’ Ik grijns en geef hem een dikke kus, waardoor hij geen antwoord kan geven. Hij hoeft het maar te zeggen en we gaan naar de plek waar we echt kunnen zoenen.

De warmte van zijn blik bezorgt me heerlijke tintelingen – een gevoel dat alleen hij me kan geven. Hij maakt zich los en zegt: ‘Oké, jij wint. Maar dat is ook niks nieuws meer, hè?’ Hij glimlacht en onze blikken ontmoeten elkaar.

Hij pakt mijn hand vast en sluit zijn ogen. Zo stappen we samen door de glinsterende poort van zacht, goud licht.

Twee

We landen in het midden van het tulpenveld, omringd door duizenden prachtige rode bloemen. De zachte rode bloemblaadjes glinsteren in de constante nevelige gloed en de lange groene stelen wiegen in het briesje dat Damen zojuist in zijn eentje heeft toegevoegd.

Samen gaan we op onze rug liggen en we staren omhoog naar de hemel. We manifesteren een paar wolken en geven die met onze fantasie allerlei vormen van dieren en voorwerpen, tot we alles weer laten verdwijnen en naar binnen gaan. In het paviljoen laten we ons naast elkaar neerploffen op de grote witte bank die zo zacht is als een marshmallow. Ik zak diep weg in de kussens terwijl Damen de afstandsbediening pakt en lekker tegen me aan kruipt.

‘Oké, waar zullen we beginnen?’ Damens wenkbrauw is zodanig opgetrokken dat ik weet dat hij net zo graag verdergaat als ik.

Ik trek mijn voeten onder me op de bank en laat mijn hoofd rusten in mijn handen terwijl ik hem flirterig aankijk. ‘Hmm... dat is lastig. Welke opties heb ik ook alweer?’ Mijn vingers kruipen alvast onder zijn shirt en het duurt nu niet lang meer voor ik hem echt kan aanraken.

‘Tja, je hebt je leven in Parijs, waarvoor je heel toevallig al pas-

send gekleed bent.' Hij maakt een hoofdgebaar naar de laag uitgesneden kraaglijn van mijn jurk, waar zijn ogen even blijven hangen bij mijn diepe décolleté voor hij me weer aankijkt. 'Maar natuurlijk heb je ook nog jouw puriteinse leven, al moet ik heel eerlijk bekennen dat dat niet een van mijn favorieten is...'

'Komt dat door de kleding? Al die donkere, saaie kleuren en hoge kragen?' Ik kan me de lelijke jurken uit die tijd nog goed herinneren, hoe ongemakkelijk ze zaten, hoe de stof prikte op mijn huid. Nee, het is ook niet mijn lievelingsperiode. 'Want in dat geval moet je me in mijn Londense leven wel erg leuk hebben gevonden. Als de verwende dochter van een rijke grootgrondbezitter had ik een fantastische garderobe vol glimmende, laag uitgesneden jurken. En kasten vol geweldige schoenen.' Die incarnatie is in elk geval een van mijn favorieten, al is het maar vanwege mijn ongecompliceerde dagelijkse leventje. Alle problemen die ik toen meemaakte, had ik tenminste helemaal zelf veroorzaakt.

Hij kijkt me aan, laat zijn blik over mijn gezicht gaan en streelt met een hand over mijn wang. De dunne laag energie hangt nog steeds vastberaden tussen ons in, maar die zal verdwijnen zodra we een scène hebben uitgekozen.

'Als je het echt wilt weten, dan moet ik bekennen dat mijn voorkeur uitgaat naar Amsterdam. Toen ik de schilder was en jij de muze en...'

'...en ik voornamelijk halfnaakt rondliep, bedekt door niet meer dan mijn lange, rode haar en een dun zijden jurkje.' Ik schud mijn hoofd en lach erom. Zijn keus verbaast me totaal niet. 'Maar ik durf te wedden dat dat niet de echte reden is, hè? Dat is toch alleen maar stomtoevallig? Ik bedoel, het ging jou vast veel meer om de artistieke aspecten ervan en zo...'

Ik leun naar hem toe en leid zijn aandacht af met een vlugge zoen op zijn wang. Dan gris ik de afstandsbediening uit zijn hand. Zijn gezicht toont gespeelde ergernis en ik vermaak me door de afstandsbediening steeds net buiten zijn bereik te houden als hij ernaar grijpt.

'Waar ben je mee bezig?' Het klinkt bezorgd en Damens poging